

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

**NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!**

DUMINICA A 3-A DIN POST

(a Sfintei Cruci)

(Luarea crucii și urmarea lui Hristos)

SF. CUV. IOSIF IMNOGRAFUL,
GHEORGHE DIN MALEON
ȘI ZOSIMA

Nu întâmplător a fost rânduită în calendar pomenirea Crucii la mijlocul Postului Mare:

1) Pentru că în timpul Postului de 40 de zile ne răstignim și noi, morți fiind față de patimi, cu simțurile adormite și potolite din pricina asprimii postului, ni se pune înainte cinstita Cruce ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine și să ne aducă aminte de Pătimirile Domnului, simțind mângâiere.

2) După cum cei care călătoresc pe o cale aspră și lungă, istoviți de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros, se odihnesc sub el, după care, recăpătându-și forțele, iarăși pornesc la drum, tot așa cinstita Cruce a fost sădită în mijlocul Postului spre umbră și odihnă.

3) După cum la revenirea victorioasă a unui împărat în cetate, mai întâi erau purtate steagurile și sceptra, iar în urmă se arăta și împăratul victorios, iar împreună cu el se bucurau și supușii săi, tot așa și Mântuitorul Hristos, vrând să arate biruința Sa asupra morții prin slăvita Sa Înviere, a trimis înainte sceptra Lui, semnul Lui cel împărătesc, Crucea cea de viață făcătoare.

4) Deoarece Crucea se mai numește și pomul vieții, iar acel pom a fost sădit în mijlocul Raiului, în chip asemănător dumnezeieștii Părinții au sădit Pomul Crucii în mijlocul Postului spre a mânca din el ca să nu murim.

Apropiindu-ne de Sfânta Cruce, închinându-ne și sărutând-o, parcă Îl vedem pe Mântuitorul ținând brațele deschise larg spre noi pentru a ne îmbrățișa. Unul dintre motivele pentru care Mântuitorul Hristos a ales să fie răstignit pe Cruce este subliniat de Sfântul Athanasie cel Mare, zicând: „Numai așa putea să aibă brațele deschise, ca pentru a aduna pe toți...”. De aceea, noi simțim și astăzi această îmbrățișare a brațelor Domnului, mângâierea și încurajarea Lui spre a călători cu bine prin

DUMINICA SFINTEI CRUCI

Astăzi ne aflăm în Duminica a 3-a din Sfântul și Marele Post, în Duminica Sfintei Cruci, zi în care Sfânta Cruce a fost scoasă în mijlocul Bisericii spre cinstire, în fața căreia toți dreptmăritorii creștini vin să se închine și să o cinstească cu vădită bucurie și nădejde.

Pare de necrezut cum Sfânta Cruce care ne amintește de răstignirea Domnului, de Pătimiri, durere, moarte, ne inspiră paradoxal, bucurie și optimism. Pentru noi nu este nici o taină, căci Crucea este darul lui Dumnezeu! Din obiect de ocară, tortură, blestem, instrument al morții așa cum era în Vechiul Testament, Hristos l-a făcut dar al mântuirii. Iar ce naște bucurie, credință și nădejde în sufletele cinstitorilor ei, este harul divin care izvorăște din acest dar divin. Deci, harul Crucii este cel care ne face atât de optimiști și bucuroși. Tulburările și greutățile de tot felul ale vieții noastre, dublate de mizeria materială și morală în care suntem constrânși a trăi în România, nu ne pot împiedica să trăim bucuria și nădejdea Crucii, din dorința de a trăi în demnitate, cu toată sărăcirea noastră materială.

Postul Mare și a ajunge cu pace la slăvita Sa Înviere. Să nu uităm că Sfânta Cruce ne va fi întărire în credință, mângâiere, speranță, numai în măsura în care îi acceptăm înțelesul ei de jertfă, lepădare de sine, urmare a lui Hristos. Suntem chemați la bucurie și mângâiere, alungând comoditatea și lenea în cele duhovnicești, arătând în schimb dragostea de nevoie, spiritul de jertfă și curajul misionar. În acest sens trebuie înțeleasă chemarea Mântuitorului din evanghelia de astăzi: „Cel ce voiește să

vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Adică să nu mai fim indiferenți, pasivi, ignoranți pentru cele sfinte și complici la cele rele, ci implicați în viața duhovnicească a Bisericii, altruști, săritori spre tot lucrul bun, gata de orice sacrificiu în slujba binelui: oameni duhovnicești. Astfel, Crucea nu ne mai apare ca ceva înfricoșător, trist, deprimant, ci simbol al bărbăției, al nădejzii și al bucuriei nesfârșite. ❖

Părintele Adrian Chiriță

CÂND ÎȚI FACI CRUCE, FĂ-ȚI LIBER SUFLETUL

Nimeni, dar, să nu se rușineze de cruce, simbolul sfânt al mântuirii noastre, capul bunătăților, pentru care trăim și pentru care suntem! Ca pe o cunună, așa să purtăm crucea lui Hristos! Prin cruce se săvârșesc toate cele ale noastre.

Dacă trebuie să te naști din nou, crucea este alături!

Dacă trebuie să te hrănești cu hrana aceea tainică, dacă trebuie să te hirotonești, dacă trebuie să faci orice, pretutindeni este alături de noi crucea, semnul biruinței! De aceea o scriem cu multă râvnă și pe case și pe ziduri și pe ferestre și pe frunte și în cugetul nostru. Crucea este semnul mântuirii noastre, al libertății noastre obștești, al blândeții Stăpânului nostru, că „S-a adus ca o oaie spre junghiere.” (Isaia 53, 7; Fapte 8, 32)

Când îți faci semnul Crucii gândește-te la tot ce s-a petrecut pe cruce și stinge mânia și toate celelalte patimi. Când îți faci semnul crucii umple-ți

fruntea cu multă îndrăznire, fă-ți liber sufletul. Știi, doar, care sunt acelea care-ți dau libertatea! Pentru aceasta și Pavel, îndemnându-se la asta, adică la libertatea ce nu se cuvine nouă, așa ne-a îndemnat; amintind de cruce și de sângele Stăpânului a spus: „Ați fost cumpărați cu preț! Nu fiți robi oamenilor!” (I Cor 7, 23) „Gândește-te, ne spune Pavel, la prețul dat de Domnul pentru tine și nu fi rob nici unui om!” Pavel numește crucea preț. Nici nu trebuie să o facem așa, de mântuială, cu degetele, ci mai întâi să o facem cu inima cu multă credință. Dacă-ți faci așa cruce pe față, nu va putea sta alături de tine

nici unul din demonii cei necurați, că vede sabia care i-a dat lovitura, vede sabia cu care a fost lovit de moarte. Dacă noi ne cutremurăm când vedem locurile în care sunt executați condamnații la moarte, gândește-te ce trebuie să sufere diavolul când vede arma prin care Hristos i-a doborât toată puterea lui și a tăiat capul balaurului.

Întărește-ți deci în inima ta crucea, strânge în brațe crucea, semnul mântuirii sufletelor noastre! Crucea aceasta a mântuit lumea, a întors lumea la Dumnezeu, a alungat rătăcirea, a adus din nou pe lume adevărul, a prefăcut pământul în cer și a făcut pe oameni îngeri. Din pricina crucii demonii nu mai sunt înfricoșători, ci ușor de disprețuit. Nici moartea nu mai este moarte, ci somn. (*Extrase din Omilia LIV din „Omiliile la Matei”*) ❖

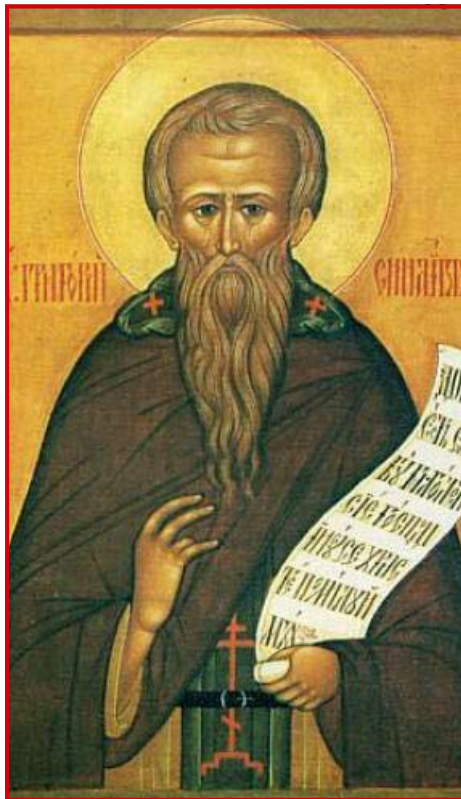
Sfântul Cuvios Grigorie Sinaitul, dascăl al isihasmului

Sfântul Grigorie Sinaitul a fost un călugăr isihast, duhovnic și teolog care a trăit între anii 1265 și 1346, remarcându-se ca practicant și teoretician al isihasmului și al rugăciunii lui Iisus în Athos. Biserica Ortodoxă Română îl prăznuiește la 6 aprilie.

S-a născut în jurul anului 1265 la Kukulos, lângă Clazomene, în vestul Asiei Mici. Se știe că prin anul 1292 este prins de turci și dus la Laodiceea, de unde este răscumpărat. Pleacă în insula Cipru, unde pășește pe prima treaptă a monahismului, fiind făcut rasofor. Mai târziu Grigorie ajunge la Mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai. Îndeplinește, printre altele, ascultări precum bucătar, brutar și copist. Pleacă mai apoi la Ierusalim și de acolo în Creta, unde învață practica isihastă a rugăciunii inimii de la un călugăr Arsenie.

Pe la începutul secolului al XIV-lea îl aflăm pe Sfântul Grigorie din nou la Athos, la schitul Magula, în apropiere de Mănăstirea Filotheu. Se așează în cele din urmă într-o chilie singuratică, un loc de isihie, petrecând timpul în tăcere, muncă și rostirea neîncetată a rugăciunii lui Iisus. La fel ca Sfântul Grigorie Palama, a ajutat la consacrarea Muntelui Athos ca centru al isihasmului și întemeiază mai multe chilii în Athos și, mai târziu, patru mănăstiri în Tracia.

Când turcii otomani și-au început raidurile în zonă, în deceniul al treilea al sec. al XIV-lea, Sfântul Grigorie s-ar

fi refugiat mai întâi la Salonic, iar de acolo în Bulgaria, unde a întemeiat o mănăstire în ținuturile sălbatice din Paroria, în munții Stranta, pe coasta occidentală a Mării Negre, unde ar fi trecut la Domnul pe 27 noiembrie 1346.

În acest munte sălbatic și retras, Sfântul Grigorie Sinaitul a adunat mulți monahi în jurul său, a zidit două mănăstiri și a făcut din acest loc pustiu, un loc sfânt de „doxologie și laudă

neîncetată a lui Dumnezeu”, ajutând nu numai pe monahii aduși din Athos să înainteze în viața de rugăciune, ci preschimbând pe toți cei ce veneau acolo și îmblânzind chiar pe cei ce se obișnuiseră cu o viață de hoții și de ucideri.

În zidirea mănăstirii lui și în puțința de a se statornici în Paroria până la moarte, el s-a bucurat de sprijinul și de protecția țarului Ion Alexandru, care a nimicit bandele de tâlhari din împrejurimi. S-a afirmat că obștea de la Paroria a servit ca o punte între lumea greacă și slavă. Oameni precum Sfântul Teodosie de Târnovo sau patriarhul Eftimie al Bulgariei, ulterior factorii marii renașteri a monahismului contemplativ din întregul creștinism slav al Evului Mediu, au fost monahi la Paroria și, cei mai mulți, ucenici nemijlociți ai Sfântului Grigorie Sinaitul.

Mișcarea de la Paroria și în general mișcarea isihastă a avut un rol important și în cele două state românești ce s-au format tocmai în această perioadă a secolului XIV și asupra Bisericii Ortodoxe Române și a mănăstirilor românești care iau ființă într-un mod organizat tocmai acum. Se cunoaște corespondența dintre Sfântul Eftimie, patriarh al Bulgariei și Sfântul Nicodim, egumenul mănăstirii Tismana.

Iar în secolul al XVIII-lea, Starețul Vasile de la Poiana Mărului, dar și Cuviosul Paisie de la Neamț au reînnoit practica rugăciunii lui Iisus pe baza scrierilor Sfântului Grigorie Sinaitul. ❖

TINERII BISERICII, ÎN PELERINAJ DE O ZI LA BISERICA DRĂGĂNESCU, PICTATĂ DE PĂRINTELE ARSENIE BOCA

Un grup de aproximativ 25 de tineri din parohia Șerban Vodă, sub coordonarea părintelui diacon Cristian Filiuță, s-au organizat cu mașinile personale și au vizitat Biserica giurgiuveană Drăgănescu duminica trecută.

Întâlnirile cu tinerii, care au loc în fiecare miercuri la noi în biserică, după Slujba Sfântului Maslu, aduc prilej de comuniune și înafara ei. Cea mai recentă inițiativă a grupului l-a adus în mijlocul nostru și pe părintele Eugen Moraru, care împreună cu părintele Adrian Chiriță și părintele Cristian Filiuță, ne-a fost ghid mărturisitor al lucrării și minunilor părintelui Arsenie Boca la Drăgănescu.

Am plecat din fața Bisericii Șerban Vodă puțin după ce s-a terminat Sfânta Liturghie și am ajuns cât ai zice... un acatist la Biserica Parohiei Drăgănescu, ocrotită de Sfântul Ierarh Nicolae. Ne-a întâmpinat cu inima deschisă părintele paroh Lucian-Răzvan Petcu, cel care a început să ne povestească despre lăcașul din localitatea Drăgănescu, aparținătoare de orașul Mihăilești.

Părintele Moraru ne-a vorbit și el, cu bucurie în zâmbet și în glas, despre momentele petrecute împreună cu părintele Arsenie în copilăria sa. Născut în județul Sibiu, familia părintelui a locuit în perioada următoare în localitatea Hârșeni, din Țara Făgărașului. Primii ani din viața părintelui Eugen au fost de o încărcătură spirituală duhovnicească deosebită, iar istorioarele pe care ni le-a relatat dânsul sunt dovada grăitoare a modului în care părintele Arsenie Boca i-a catehizat pe mulți.

Dintre toate icoanele și frescele realizate de părintele Arsenie, pictura bisericii de la Drăgănescu se remarcă în chip minunat. Așezat pe mal de apă, Biserica Sf. Nicolae Drăgănescu atrage credincioși din toată țara, dar și ziașiști deopotrivă, fiind pictată în întregime de către părintele Arsenie Boca în perioada 1967-1983. Atunci represiunea comunistă l-a făcut pe cunoscutul duhovnic să se mute în satul Drăgănescu, după ce i s-a interzis să mai slujească la Sâmbăta de Sus.

Părintele paroh Savian Bunescu l-a rugat să picteze biserica, deoarece se cunoșteau dinainte, de când el se afla la Mănăstirea Prislop. Soția părintelui Savian a fost sora stareței Zamfira. Le-a făcut acestora și un cadou pentru veșnicie, pictând familia Bunescu în partea stângă a bisericii.

La Drăgănescu, vreme de aproximativ 15 ani, părintele Arsenie a evocat harul primit prin intermediul picturilor, lăsate drept testament pe pereții interiori ai bisericii. Printre scenele biblice clasice, am putut vedea reprezentate un telefon mobil, turnurile gemene, imagini prevestitoare ale realității trăite de noi. Această lucrare aparte se deosebește și datorită textelor-pildă care înfățișează omul contemporan, căruia i se și adresează în fresca Bisericii Drăgănescu, lucru nemăiîntâlnit în altă parte.

Clopotnița bisericii se face observată prin coloanele ce parcă urcă spre infinit, amintind de marea operă a lui Brâncuși. Exteriorul bisericii este unul obișnuit, din cărămidă tencuită și acoperiș din tablă, care ascunde între zidurile sale ceea ce o face unică. Pictura acesteia pune în lumină cele două lumi în trei sfere: cea spirituală reprezentată în partea de sus, prin medalioane de sfinți, cea spirituală - central și cea lumească

în partea inferioară, cu răspunsurile textuale. Pierderea sufletului și semnele sfârșitului acestei lumi sunt leitmotivul vizuale din pictura bisericii. Părintele ne „vorbește” astfel și prin sfinții înfățișați, care ne rămân exemplu și ocrotire. Fiecare sfânt are propriile trăsături, pictate în stilul său caracteristic.

O pictură bisericească realizată conform canoanelor ortodoxe poate avea o lucrare lăuntrică asupra oricărui om. După cum știm, icoana are și un rol pedagogic, prezentând în imagini istoria Bisericii, viața Mântuitorului, a Maicii Domnului, sau a sfinților. Alte aspecte ar fi cel cultural, dar și cel liturgic. Nu se poate săvârși Sfânta Liturghie fără prezența a cel puțin două icoane: cea a Mântuitorului și cea a Maicii Domnului.

La Drăgănescu, Arsenie Boca nu a purtat niciodată haină preotească, sătenii cunoscându-l drept pictor. La 15 ani de la începerea lucrării, biserica a fost sfințită în 1983, însă părintele a mai lucrat și în 1988 la iconostas. Finalizarea picturii a durat mai mult și pentru că părintele era foarte căutat: „De câte ori a urcat și coborât de pe scară, ar fi putut înconjura Bucureștiul pe jos de câteva ori”, ne-a povestit părintele paroh Petcu că a mărturisit părintele Arsenie.

La fel ca la Prislop, în biserica de la Drăgănescu se regăsește transpus pe ziduri spiritul părintelui Arsenie Boca și merită vizitată, fiind și aproape de Capitală.

Poate că unii dintre dumneavoastră, atunci când ați venit cu toată inima la Dumnezeu, ați ajuns să trăiți un moment de revelație, să priviți în cerul luminos din icoane, lăsând toate cele lumești la

poarta bisericii. Atunci când v-au dat lacrimile fără să știți de ce. În fața unei icoane sau poate într-un pelerinaj care v-a marcat viața. ❖

Florinela Ivașcă

RUGĂCIUNEA DE TOATĂ VREMEA

Rugăciunea lui Iisus și Rugăciunea minții în inimă – nu-i corect rugăciunea inimii. În orice moment vin atacuri, noaptea vin ispite; le gonești cu precizie. Dar păstrați taina. Nu faceți ca găina: a făcut și ea un ou și se aude în toată curtea. În felul acesta s-au străbătut și pustiile și pușcăriile, cu o rugăciune tainică.

„De câte ori să zic?” m-a întrebat cineva. I-am răspuns: „Să zici o dată și să nu mai termini niciodată!”

Bunăoară, știi că Psaltirea este foarte bună și te apuci să o citești din scoarță în scoarță. Lipsă de dreaptă socoteală. S-a constatat că diavolului nu prea îi convine cititul la Psaltire. Eu recomand o catismă în 24 de ore. Două catisme dacă-i mai avansat. Trei catisme dacă-i prea avansat. Te bagi singur la adânc și dai bătălie... Poți să birui, dar să știi să înoți, să știi să birui. (*Arhim. Arsenie Papacioc*)

❖ Credeți că mai sunt și în zilele noastre călugări sau mireni care au dobândit rugăciunea cea duhovnicească a inimii?

Numai singur Dumnezeu știe. Pot să fie unii dintre călugării sihaștri, care trăiesc în liniște prin munți sau la Athos. Sau din cei mai bătrâni, care s-au nevoit toată viața prin mănăstiri, în tăcere, în ascultare și smerenie care n-au primit cinste și dregătorii bisericești, că ceilalți abia își mai fac puțină pravilă seara și dimineața din cauza grijilor multe și a răspândirii minții. Din această cauză nici la slujbele bisericii nu vin regulat. Și dacă totuși vin, abia au răbdare să se termine slujba și să plece afară. Mă întreb, dacă nu mai avem răbdare să zăbovim un ceas, două la rugăciune în biserică, să ne rugăm în păcatele noastre și să slăvim pe Dumnezeu după putere, cum vom avea răbdare să stăm o veșnicie în Ceruri?

Oricum, nu trebuie să slăbim în rugăciune și mai ales în practicarea Rugăciunii lui Iisus. Ci, să ne ostenim cu

stăruință și smerenie, cât este după a noastră putere, că a dobândi rugăciunea cea curată și a coborî cu mintea în inimă nu depinde de noi, ci este un dar al lui Dumnezeu. Smerenia inimii completează lipsurile noastre în rugăciune și ne suie acolo unde ne urcă rugăciunea cea curată.

(*Arhim. Ilie Cleopa*)

❖ Buzele voastre să șoptească rugăciunea și să participe și inima. Să practicăm rugăciunea minții, fără ca cineva să-și dea seama de aceasta. Știm ce înseamnă rugăciunea minții: inima și mintea să fie una, ca într-un cerc.

Așadar, oare este posibil să nu-L putem noi coborî jos pe Dumnezeu, ca să fie neîncetat cu noi? Și să nu I ne putem dăruia pe noi înșine sfinți, luminați, întregi? Oare este posibil să nu existe rezolvare chiar și pentru cele mai dificile probleme? Nicidecum! Ci chiar și cea mai mare ispită poate fi înfruntată. Să ne dea Domnul har și putere! (*Părintele Eusebiu Giannakakis*)

❖ Rugăciunea este cel mai mare dar pentru om. Cel care cultivă rugăciunea, se va și desfăta de ea și va simți mireasmă de flori, dulceața, mierea Harului. Se va învrednici să se unească cu Dumnezeu, să se facă una cu Dumnezeu. Să se facă îndumnezeirea în sufletul omului, să se facă Dumnezeu după Har. Să nu trăim ușuratic, fără profunzime, să nu fie viața noastră superficială și de nimic.

Lucrarea să se facă cu cumpătare, cu frica lui Dumnezeu. Când facem lucru de mână, să nu vorbim în deșert, ci să spunem Rugăciunea: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!” sau „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi!”. Când șoptiți Numele lui Dumnezeu și luați aminte la toate, veți vedea ce măreție veți simți: mintea va avea lumină, iar sufletul mare binecuvântare. (*Stareța Macrina Vassopoulos*) ❖

Cred că numele de „rugăciunea lui Iisus” nu este un nume potrivit, pentru că nu Iisus se roagă, ci noi ne rugăm lui Iisus. Când zici „rugăciunea lui Iisus”, ai impresia că înveți o rugăciune cu care se roagă Iisus. Aceasta este părerea mea. Sau mai auzi pe câte unii zicând: „Aaa, știu rugăciunea inimii!”. Păi, domnule, până la rugăciunea inimii este cale lungă! Poți să ajungi la rugăciunea inimii, cum poți la fel de bine să nu ajungi la ea. Deci, rugăciunea de toată vremea, rugăciunea cu care se mântuiesc călugării, este aceasta: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Unii au mai scurtat-o, alții au mai lungit-o, însă formula clasică a acestei rugăciuni este cea care am spus-o mai sus. Trebuie spus aici că nu conținutul este rugăciune, ci angajarea prin conținut în rugăciune este rugăciunea. (*Arhim. Teofil Părăian*)

❖ Încercați să ziceți: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Dar țineți minte: n-are nicio valoare dacă vorbești. Ea se numește în trei feluri: Rugăciunea minții,

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4-11 APRILIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 7.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 9.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței, Acatist
Sâmbătă 10.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastase pentru cei adormiți; Citirea Sărindarelor
Duminică 11.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) Utrenia, Sfânta Liturghie